

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.531

Dosar nr.266/42/2011

Ședința publică de la 5 februarie 2014

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- Magistrat asistent

La data de 22 ianuarie 2014 s-au luat în examinare recursurile declarate de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., în prezent Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. și de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr.X din 5 aprilie 2012 a Curții de Apel .X.— Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal.

Dezbaterile cauzei au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, iar pronunțarea deciziei a fost amânată pentru data de 29 ianuarie 2014, apoi la data de 5 februarie 2014, când instanța de control judiciar a decis cele ce urmează.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I.Circumstanțele cauzei

1.Procedura în fața primei instanțe

Prin acțiunea înregistrată la 18 martie 2011 și completată la 16 februarie 2012, reclamanta S.C. „X.” S.A. .X. a solicitat ca în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului .X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală să se dispună anularea deciziei de impunere nr. .X. ianuarie 2010, a deciziei nr. 237/31 august 2010, obligarea pârâtelor la restituirea

sumelor încasate, cu dobânda legală, în condițiile art. 117 alin. 1 lit. f) și art. 124 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că, prin actele administrativ – fiscale contestate a fost obligată în mod nelegal la plata sumei de .X. lei, reprezentând diferență de impozit pe profit, taxă pe valoarea adăugată, vărsăminte de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate și accesoriile aferente acestor obligații bugetare.

Cu privire la impozitul pe profit, s-a susținut că obligația de plată a fost stabilită în mod nelegal de organele de control care nu au avut în vedere pierderea fiscală aferentă exercițiului financiar și nu au considerat ca fiind deductibile următoarele cheltuieli efectuate pentru:

- echipamentul sportiv, cazarea, masa, transportul jucătorilor profesioniști și al arbitrilor pentru care deține documente justificative, respectiv facturi și ordine de plată;

- serviciile de publicitate facturate de S.C. „.X.” S.R.L. în vederea popularizării clubului și a imaginii acestuia;

- amortizarea înregistrată prin nota contabilă în luna decembrie 2004.

Cu privire la taxa pe valoarea adăugată, reclamanta a susținut că nu datorează diferența stabilită de organele de control, cu motivarea că:

- are dreptul de deducere a TVA în sumă de .X. lei pentru perioada aprilie 2004 – noiembrie 2005 în temeiul art. 145 alin. 3 din Codul fiscal, întrucât serviciile reprezentând consultanță, publicitate, evenimente, au fost înscrise în facturile prestatorilor de servicii S.C. „.X.” S.R.L. Constanța, S.C. „.X.” S.R.L. .X. și S.C. „.X.” S.R.L. pentru realizarea de operațiuni taxabile;

- nu a fost corect calculată TVA colectată în sumă de .X. lei, stabilită de inspecția fiscală prin reconsiderarea unor operațiuni economice reprezentând servicii (contravaloarea meselor servite de fotbaliști în cantonament), fără a se avea în vedere că achiziționarea bunurilor și serviciilor s-a efectuat în scopul

desfășurării activității economice, fiind respectate prevederile art. 128 alin. 4 lit. a și art. 129 alin. 4 lit. b) din Legea nr. 571/2003;

-nu a fost corect calculată TVA colectată în sumă de X lei, stabilită de inspecția fiscală prin considerarea ca fiind operațiuni impozabile a operațiunilor privind transferurile de jucători către cluburi din România în anii 2004 și 2005, deoarece aceste transferuri nu au fost prevăzute de lege în categoria prestărilor de servicii impozabile.

Cu privire la contribuția la Fondul special de solidaritate al persoanelor cu handicap, reclamanta a arătat că organele de control nu au competența să stabilească obligațiile de plată, întrucât această atribuție revine Inspecției Muncii, potrivit dispozițiilor art. 77 alin. 5 din Legea nr. 448/2006.

Reclamanta a mai arătat că nu datorează contribuția calculată prin actele contestate și față de natura juridică a raportului dintre sportivul profesionist și entitatea sportivă, pentru că sportivul nu poate fi considerat un angajat al entității sportive, astfel cum au considerat organele de control.

2.Soluția instanței de fond

Curtea de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a pronunțat sentința nr. X/5 aprilie 2012, prin care a admis acțiunea astfel cum a fost modificată, a anulat în parte decizia de impunere nr. .X. ianuarie 2010 și decizia nr. 237/31 august 2010, acte pe care le-a menținut pentru următoarele obligații fiscale suplimentare de plată: .X. lei – taxă pe valoarea adăugată, .X. lei – majorări de întârziere aferente, .X. lei – TVA dedusă în lunile februarie și iulie 2004 în baza a două facturi externe emise de .X. Cipru și .X. Ltd, cu accesoriile aferente.

Prin aceeași sentință s-a dispus obligarea pârâtei la restituirea sumelor încasate ca plată a obligațiilor fiscale suplimentare anulate, cu dobândă, în condițiile art. 124 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut pe baza înscrisurilor depuse și a concluziilor expertizei de specialitate

efectuate în cauză că sunt nelegale următoarele obligații fiscale suplimentare, pentru care a dispus anularea parțială a actelor administrative atacate de către reclamantă:

- diferența de impozit pe profit calculată prin nededucerea fiscală a cheltuielilor de cazare și masă în sumă de .X. lei și prin nerecunoașterea pierderii fiscale în sumă de .X. lei;

- TVA deductibilă în sumă de .X. lei, .X. lei și .X. lei;

- TVA colectată aferentă transferului jucătorilor de fotbal, considerat ca nefiind operațiune impozabilă;

- contribuția la Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap, pentru că Inspecția Muncii are competența de a controla modalitatea de îndeplinire a obligațiilor prevăzute de art. 78 din Legea nr. 448/2006.

Pentru suma de .X. lei reprezentând cheltuieli de cazare și masă considerate de organele de control ca nedeductibile fiscal, s-a constatat că reclamanta beneficiază de dreptul de deducere conform dispozițiilor art. 21 alin. 1 din Codul Fiscal și pct. 22 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 întrucât prin contractele de prestări servicii încheiate între club și jucătorii de fotbal profesioniști s-a obligat să asigure cazare și masă jucătorilor și deci cheltuielile respective au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

A fost anulată și diferența de impozit pe profit calculată prin nerecunoașterea pierderii fiscale în sumă de .X. lei, cu motivarea că această sumă poate fi recunoscută ca pierdere fiscală de recuperat din profitul realizat pe anul 2004, deoarece la baza raportărilor fiscale au stat datele din evidența contabilă, reflectate prin bilanțul contabil depus la data de 30 martie 2004, când a fost raportată pierderea din anii precedenți în sumă de .X. lei. De asemenea, s-a avut în vedere că, la data de 25 aprilie 2005, reclamanta a depus declarația privind impozitul pe profit, în care este evidențiată pierderea fiscală de recuperat din anii precedenți în sumă de .X. lei.

Instanța de fond a recunoscut dreptul reclamantei la deducerea TVA în sumă de .X. lei, .X. lei și .X. lei aferentă

facturilor întocmite pentru servicii care au fost destinate utilizării în scopul operațiunilor taxabile, considerând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.145 alin. 2 din Legea nr. 571/2003 pentru exercitarea dreptului de deducere.

Instanța de fond a anulat și obligația de plată pentru TVA colectată stabilită de organele de control pentru veniturile realizate de reclamantă din transferul de jucători către cluburi din România în perioada 2004 – 2006, considerând că această operațiune nu reprezintă prestare de servicii impozabilă pentru că nu a existat certitudinea impunerii unor asemenea operațiuni în perioada suspusă verificării.

În acest sens, s-a avut în vedere că numai de la data de 1 ianuarie 2007 s-a reglementat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.861/2006 că transferul cu plată al unui sportiv de la un club la un alt club este considerat o prestare de servicii cu plată, în sensul dispozițiilor art. 129 din Codul fiscal.

Obligațiile de plată la Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap au fost anulate față de dispozițiile art. 78 din Legea nr. 448/2006, reținându-se că, potrivit acestei reglementări, numai Inspekția Muncii are competența de a controla modalitatea de îndeplinire a obligațiilor respective, precum și de a informa autoritățile competente despre deficiențele legate de aplicarea corectă a legii.

Pe fond, anularea acestor obligații a fost motivată prin faptul că, în mod eronat organele de inspekție fiscală au constatat că veniturile obținute de sportivii profesioniști cu începere de la data de 1 ianuarie 2006 în baza convențiilor civile încheiate cu clubul sportiv sunt venituri de natură salarială.

3.Calea de atac exercitată

Împotriva acestei sentințe, au declarat recurs pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală, solicitând modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii ca neîntemeiată a acțiunii formulate de reclamantă.

Recurentele au criticat soluția de anulare a actelor administrative pentru diferența de impozit pe profit rezultată din nerecunoașterea caracterului deductibil pentru cheltuielile de cazare și masă în sumă de .X. lei și din neacordarea dreptului de recuperare din profitul impozabil aferent anului 2004 a pierderii fiscale în sumă de .X. lei.

Cu privire la cheltuielile de cazare și masă în sumă de .X. lei, s-a susținut că a fost recunoscut în mod greșit caracterul deductibil, fără a se avea în vedere că aceste cheltuieli nu au fost justificate cu documente din care să rezulte beneficiarii serviciilor, respectiv dacă au fost achiziționate în beneficiul jucătorilor de fotbal, dacă au fost aferente perioadelor de pregătire, cantonament sau competiții sportive, dat fiind că, legea educației și sportului nu reglementează dreptul jucătorilor de fotbal la servicii gratuite de masă și cazare.

Cu privire la pierderea fiscală în sumă de .X. lei, s-a arătat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 19 alin. 1 și art. 26 alin. 1 din Codul fiscal pentru a fi recuperată din profitul impozabil, deoarece societatea intimată nu a calculat și nu a declarat rezultatul fiscal aferent anului 2003 și nu a depus declarația privind impozitul pe profit aferentă acestui an.

Recurentele au criticat și soluția de anulare a actelor administrative pentru obligațiile de plată la Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap, arătând că instanța de fond a aplicat greșit prevederile Legii nr. 448/2006, atât sub aspectul competenței organelor de control, cât și în privința veniturilor care reprezintă baza de impunere pentru contribuțiile respective.

Sub aspect procedural, s-a susținut că, potrivit dispozițiilor art. 78 alin. 3 lit. a) din Legea nr. 448/2006, contribuția la Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap se datorează și se varsă la bugetul de stat, astfel că, această contribuție constituie un venit al bugetului de stat, parte a bugetului general consolidat, iar controlul modului de stabilire și virare intră în competența organelor de inspecție teritorială ale

Agenției Naționale de Administrare Fiscală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

Referitor la temeiul obligației de plată a contribuției în sumă de .X. lei, recurentele au arătat că au avut în vedere raporturile dintre entitatea sportivă și jucători ca fiind unele de natură salarială, dependentă, de tipul angajat – angajator, iar nu unele de tipul prestator – beneficiar.

Recurentele au învederat că, prin considerarea acestor venituri ca nefiind de natură salarială, instanța de fond a preluat fără temei concluziile expertului contabil și s-a pronunțat asupra naturii juridice a unor operațiuni pentru care a fost desființată parțial decizia de impunere și s-a dispus reverificarea perioadei de referință, ceea ce nu s-a finalizat prin întocmirea unui nou act.

În ultimul motiv de recurs a fost criticată soluția de obligare a recurentelor la restituirea sumelor achitate de intimată și la plata dobânzii aferente, arătându-se că instanța de fond nu a avut în vedere procedura concretă reglementată prin Ordinul nr.1899/2004 emis de Ministerul Finanțelor Publice pentru aprobarea procedurii de restituire și de rambursare a sumelor de la buget, precum și de acordare a dobânzilor convenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal.

II.Considerentele Înaltei Curți asupra recursurilor

Examinând actele și lucrările dosarului, în raport și cu dispozițiile art. 304 și art. 304/1 Cod procedură civilă, Înalta Curte va admite cele două recursuri declarate în cauză, pentru următoarele considerente:

1. Aspecte de fapt și de drept relevante

Prin decizia nr. 237/31 august 2010 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor s-a dispus cu privire la contestația formulată de S.C. „.X.” S.A. .X. împotriva deciziei de impunere nr. .X. ianuarie 2010, emisă în baza raportului de inspecție fiscală

încheiat la 15 ianuarie 2010 de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. – Activitatea de Inspecție Fiscală:

-respingerea ca nemotivată a contestației pentru suma de .X. lei, reprezentând impozit pe profit, taxă pe valoarea adăugată, vărsăminte de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate și accesoriile aferente;

-desființarea parțială a deciziei de impunere nr. .X. ianuarie 2010 pentru suma de .X. lei, reprezentând impozit pe veniturile din salarii, C.A.S. angajator, C.A.S. angajat, contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale, contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator, contribuția individuală pentru șomaj asigurați, contribuția angajatorului la fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate angajator, contribuția pentru asigurări de sănătate asigurați, contribuții pentru concedii și indemnizații de la persoane fizice sau juridice și accesoriile aferente acestor obligații fiscale.

Sesizată cu acțiunea formulată de reclamanta S.C. „.X.” S.A. .X. pentru anularea parțială a acestei decizii cu privire la obligațiile fiscale suplimentare în sumă de .X. lei, instanța de fond a dispus în mod greșit anularea în parte a deciziei emise în soluționarea contestației administrative și a deciziei de impunere nr. .X. ianuarie 2010, acte pe care le-a menținut pentru TVA în sumă de .X. lei, majorări de întârziere în sumă de .X. lei și TVA în sumă de .X. lei, dedusă în lunile februarie și iulie 2004 în baza a două facturi externe emise de .X. Cipru și .X. Ltd, cu accesoriile aferente, obligând pârâta la restituirea sumelor încadrate ca plată a obligațiilor fiscale suplimentare înlăturate, cu dobândă, în condițiile art. 124 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003.

Cu privire la debitele pentru care s-au formulat critici în recurs, se constată că, soluția instanței de fond nu este rezultatul analizei întregului material probator administrat în cauză și a cadrului legislativ incident pentru fiecare obligație fiscală, în raport cu perioada supusă verificării și s-a întemeiat în mod

exclusiv pe concluziile expertizei contabile care s-a efectuat, fără a se proceda la verificarea acestora față de apărările și de obiecțiunile autorităților administrative emitente ale deciziilor contestate pe calea acțiunii în anulare.

Astfel, cu privire la diferența de impozit pe profit calculată de organele de inspecție fiscală pentru cheltuielile de masă și cazare în sumă de .X. lei, considerate ca fiind nedeductibile fiscal, judecătorul fondului a anulat actele atacate și obligația de plată a intimatei – reclamante pe baza concluziilor expertului contabil, exprimate după analiza datelor din anexa nr. 2.2 la actul de control și a conținutului facturilor emise de furnizorii de servicii prestate.

Elementele de fapt concrete în cauză nu confirmă însă aceste concluzii în sensul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 21 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 pentru deducerea fiscală a cheltuielilor respective, deoarece intimata – reclamantă nu a prezentat documente justificative din care să rezulte că aceste cheltuieli au fost aferente veniturilor realizate.

Expertul contabil nu a indicat facturile considerate ca fiind documente justificative pentru aceste cheltuieli, iar intimata – reclamantă a depus la termenul din data de 5 mai 2011 numai tabelele nominale cu seniorii și juniorii care au servit masa, fără anexarea facturilor menționate în opisul de documente.

De asemenea, se constată că în cauză, nu au fost depuse anexele raportului de inspecție fiscală din 15 ianuarie 2010, deși acestea cuprind situația fiecărei obligații fiscale și au fost avute în vedere atât la soluționarea contestației administrative, cât și la întocmirea raportului de expertiză contabilă.

Cu privire la deducerea sumei de .X. lei, reprezentând pierdere fiscală pe anul 2003, instanța de fond a preluat de asemenea în mod greșit concluziile expertizei contabile, deși acestea nu au fost argumentate din punct de vedere juridic și nu pot fi reținute ca temei pentru recunoașterea pierderii fiscale de recuperat.

În atare situație, se impunea ca legalitatea actelor contestate cu privire la pierderea fiscală în sumă de .X. lei pe anul 2003 să fie analizată în raport cu documentele contabile întocmite de societatea intimată, pentru a se stabili dacă au fost îndeplinite condițiile prevăzute de art. 26 alin. 1 din Codul fiscal și pct. 73 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004.

Conform acestei reglementări, pierderea fiscală, stabilită prin declarația de impozit pe profit, se recuperează din profiturile impozabile obținute în următorii 5 ani, iar recuperarea pierderilor se va efectua în ordinea înregistrării acestora, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit, potrivit prevederilor legale în vigoare din anul înregistrării acestora.

În condițiile în care pierderea fiscală reprezintă suma înregistrată în declarația de impunere a anului precedent, trebuia să se verifice dacă intimata - reclamantă și-a îndeplinit obligația legală de a depune declarația privind impozitul pe profit pe anul 2003 și dacă, în lipsa unei asemenea declarații, există temei legal pentru recuperarea pierderii fiscale pe anul 2003 din profitul impozabil aferent anului 2004.

Cu privire la contribuția în sumă de 105.485 lei la Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap, instanța de fond a constatat în mod greșit necompetența organelor de inspecție fiscală pentru stabilirea obligațiilor de plată, având în vedere numai reglementarea cuprinsă în Legea nr. 448/2006, deși verificarea s-a întemeiat și pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, dat fiind că, perioada supusă controlului a fost ianuarie 2004 – decembrie 2008.

Considerând că, potrivit art. 78 din Legea nr. 448/2006, competența controlului în materie nu aparține organelor fiscale, ci unităților subordonate ale Inspecției Muncii, instanța de fond a pronunțat o hotărâre nelegală, cu încălcarea dispozițiilor privind

monitorizarea și controlul îndeplinirii de către contribuabili a obligațiilor fiscale respective.

Din interpretarea sistematică a prevederilor Codului de procedură fiscală, care de altfel reprezintă dreptul comun în materie, rezultă că organele de inspecție fiscală au competența de a administra impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat al statului, inclusiv obligațiile fiscale de natura celor cuprinse în actele normative relative la obligația de plată a vărsământului de la persoane juridice pentru persoane cu handicap, așa cum a fost prevăzută în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 și în Legea nr. 448/2006.

De asemenea, se reține că, potrivit dispozițiilor art. 19 lit. i și art. 2 pct. 24 din Legea nr. 500/2002, Ministerul Finanțelor Publice are rolul de constituire și gestionare generală a resurselor financiare publice, prin sistemul bugetar (inclusiv încasarea veniturilor bugetare), asigurând și monitorizarea execuției bugetare.

La rândul său, Agenția Națională de Administrare Fiscală, aflată în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, cuprinde toate structurile de administrare și colectare a veniturilor la bugetul de stat, desfășurându-și activitatea în domeniul impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor venituri bugetare.

Rezultă astfel fără echivoc că și această contribuție reprezintă un venit al bugetului de stat, parte a bugetului general consolidat, iar controlul modului de stabilire și de virare intră în competența organelor de inspecție teritorială ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, instanța de fond a anulat în mod greșit cele două decizii contestate pentru necompetența autorităților recurente de a stabili obligația de plată a contribuției la Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap și soluția astfel pronunțată se impune a fi casată.

Aceeași concluzie se impune și față de soluția pronunțată pe fond cu privire la obligația de plată a contribuției în sumă de .X.

lei, deoarece instanța de fond a constatat că raporturile dintre entitatea sportivă și jucători nu sunt de natură salarială, dependentă, de tipul angajat – angajator, fără însă a expune considerentele de fapt și de drept avute în vedere și fără a analiza cadrul legislativ aplicabil obligației respective în toată perioada supusă verificării ianuarie 2004 – decembrie 2008.

Instanța de fond a definit în mod sumar și neargumentat activitatea desfășurată de jucătorii de fotbal, deși încadrarea acestora și stabilirea regimului juridic aplicabil sub aspectul impunerii fiscale nu sunt cuprinse în cele două acte deduse judecării, întrucât la pct. 2 din decizia nr. 237/31 august 2010 s-a dispus desființarea deciziei nr. .X. ianuarie 2010 pentru obligații fiscale în sumă de .X. lei, urmând ca organele de inspecție fiscală să reanalizeze baza de calcul a acestor obligații în funcție de încadrarea veniturilor obținute de sportivii profesioniști din convenții civile și de dispozițiile normative incidente în materie în perioada verificată.

Din actele noi depuse în recurs rezultă că această dispoziție s-a finalizat prin întocmirea raportului de inspecție fiscală încheiat la 25 iulie 2012, prin care au fost stabilite obligațiile fiscale ale intimatului - reclamantului ca urmare a calificării statutului jucătorilor de fotbal care au avut încheiate convenții civile în perioada supusă re-verificării.

Ultimul motiv de recurs este de asemenea întemeiat și determină casarea hotărârii pronunțate de prima instanță cu nerespectarea dispozițiilor art. 117 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată și ale Ordinului nr. 1899/2004 emis de Ministerul Finanțelor Publice pentru aprobarea procedurii de restituire și de rambursare a sumelor de la buget, precum și de acordare a dobânzilor convenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal.

Sesizată cu o cerere de modificare a acțiunii, în sensul restituirii sumelor încasate, cu dobânda aferentă, în condițiile art. 117 alin. 1 lit. f) și art. 124 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, instanța de fond nu a verificat dacă la data acestei solicitări – 16

februarie 2012, intimata – reclamantă îndeplinise procedura legală, atât sub aspectul conținutului cererii de restituire, cât și în privința documentației care trebuie depusă la organul fiscal competent să efectueze verificarea.

De asemenea, instanța de fond nu a stabilit autoritatea administrativă care este debitor al obligației de restituire, nu a individualizat sumele pentru care se impune restituirea și nici data de la care se datorează dobânda, cu atât mai mult cu cât nu s-a verificat dacă erau îndeplinite cerințele legale pentru restituirea efectivă a sumelor încasate, în condițiile în care stingerea unora dintre creanțele bugetare s-a realizat prin compensare, conform notelor de compensare din 1 noiembrie 2010, 25 septembrie 2011 și 31 octombrie 2011, fără depunerea altor înscrisuri din care să rezulte cu evidență obiectul exact al compensărilor efectuate.

Pentru considerentele care au fost expuse, Înalta Curte va admite recursurile și va casa hotărârea instanței de fond, dispunând trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

2. Soluția instanței de recurs și temeiul juridic ale acesteia

În baza dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 și art. 313 Cod procedură civilă, Înalta Curte va admite recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului .X., a cărei calitate procesuală a fost transmisă prin reorganizare Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X. prin Hotărârea Guvernului nr. 520/2013, va casa hotărârea atacată și va dispune trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Admite recursurile declarate de Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., în prezent Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. și de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr.119 din 5 aprilie 2012 a Curții de Apel .X.— Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal.

Casează sentința atacată și trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 5 februarie 2014.

XXXXX